

ÇOCUKTAN AL BİLGİYİ

BİZİM EVİN

TUHAF

HALLERİ

SENİZ BAS

DANIŞMAN UZM.
KLİNİK PSİKOLOG:
OYA DOĞAN

i y i k i k i t a p l a r ı m v a r . . .

● TİMAŞ YAYINLARI ●
İSTANBUL 2024

BİZİM EVİN TUHAF HALLERİ

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Proje Editörü Yalçın Yaman
Yardımcı Editör Feride Büşra Bayyığıt
Kapak Tasarım Esra Burak
Karakter Tasarım Sibel Açıkalin Akgün
İç Tasarım Kısmet Gül Albayrak

1. Baskı Eylül 2024
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-625-98346-8-9

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Bahçelievler Mahallesi Zübeyde Hanım Caddesi
No: 8 Üsküdar - İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@ilkgenctimas.com

Baskı ve Cilt WPC Matbaacılık
Sertifika No 50884
Adres Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No: 17-1
Esenyurt / İstanbul
Tel (0212) 886 83 30

TİMAŞ YAYINLARI / 6210
ÇOCUKTAN AL BİLGİYİ / 4

Raf: 10+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2024 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketine aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

ÇOCUKTAN AL BİLGİYİ

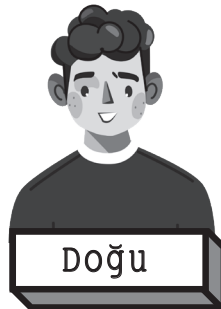
BİZİM EVİN

TUHAF

HALLERİ

ŞENİZ BAŞ

DANIŞMAN UZM.
KLİNİK PSİKOLOG:
OYA DOĞAN

1.
Bölüm:

BİZ KARDEŞİZ
BİR ELMANIN
İKİ YARISI
DEĞİLİZ

Batı

Bir Odada İki Kişi, Belli Değil Kimin İşi

Odanın hâlini bir görseydiniz! Dolabın köşesinde paten, yatağımın üstünde yüzme çantası, masanın altında çoraplar... Daha saymıyorum çünkü bitmez. Her yer Doğu'nun eşyalarıyla doluydu. Odada adım atacak yer yoktu. Tamam, kardeşiz. Tamam, paylaşmak zorundayız... Ama bu paylaşmak değil ki. Bu bir istila! Bir trol tarafından saldırıya uğramış gibi odam. Hiç de lafımı geri almıyorum, ha Doğu ha bir trol. Trol nedir, bilmeyenler için açıklayayım. İskandinav mitolojisindeki efsanevi yaratıklardır. Çirkin, az akıllı, kötü kalpli tiplerdir. Ayrıca homur homur yerler, bastıkları yere bakmazlar. Etrafı darmaduman eder, çöp içinde bırakırlar. Bir trolle baş edebilen görülmemiştir.

“Kardeşine torol morol deme! Bir daha duymayacağım, gerçekten fena olur.” dedi annem.

Doğu'yla tartışmamız babaannemi, Asya'yı ve annemi bizim odanın önüne toplamıştı.

Babaannem, **“Dalaşmayın öyle kızanlarım, yakışıyor mu size?”** dedi.

Asya gözleri yaşlarla dolu bir şekilde “Siz küstünüz mü? Üzülürüm ben.” dedi.

Doğu bu fırsatı kaçırmı mı? Hemen onların yanına sığındı. Doğu benden bir yaş küçüktür ama kendini haklı çıkarma konusunda benden akıllıdır. “Batı beni odada istemiyor.” diye mızıldandı.

“Olur mu öyle şey?” dedi annem.

Bal gibi de olur. Az öncesine kadar böyle düşünmüyordum. Ama tam o anda, Doğu annemin ve babaannemin kanatlarının altına girmişken böyle düşünmeye başladım.

“Evet, istemiyorum! Şu odanın hâline bakın. Her yer her yerde! Hep böyle. Tuttuğunu oraya buraya fırlatıyor. Ben kendi eşyalarımaya yer açmak için durmadan oda topluyorum. Bizim odalarımızı ayırın!”

Annem, kollarına sığınmış Doğu'yu bırakıp geldi. Bana sarılıp “Batıcığım, güzel oğlum, bir düşünelim, bakarız bir çaresine. Ama evdeki oda sayısı belli. Bir oda babanla benim, bir oda

babaannen ile Asya'nın, bir oda da sizin. Başka da yok." dedi. Sonra bir bana bir Doğu'ya bakarak "Şimdi babanız gelecek. Zaten stresli, adamın tellerini karıştırmayın." diye ekledi. Ama annem uyarısında geç kalmıştı. Çünkü babam, babaannemle Asya'yı yarararak odaya girmişti bile.

"Sesiniz dışarılara taşıyor, merdivenleri nasıl çıktığımı bilemedim. Bu ne ayıp iş böyle!"

Doğu ile ben yerdeki karoların içindeki çiçekleri saymaya başladık. Babam söylevine devam edecekti, susup onu dinlememiz gerekiyordu. On iki yıllık hayatım bana bunu öğretmişti.

"Nedir sizin birbirinizle alıp veremediğiniz! Her gün bir olay. Evde büyüğünüz var, minicik kız kardeşiniz var. Herkesin yüreğini ağzına getiriyorsunuz. Bu sefer neyi paylaşamıyorsunuz?"

Annem, babaannem, birisi çıkıp benden yana olsun, Doğu'nun yaptıklarını bir bir anlatsın diye bekledim. Ama kapının önündeki kalabalık sus pusttu. Anlaşılan açıklama yine bana kalmıştı. Ne yazık ki ağzımı açmaya fırsat bulamadım, Doğu dudakları titreyerek atıldı.

"Batı beni istemiyor baba! Odadan gideyim diye yapmadığı yok. Eşyalarımı itiştirip duruyor. Az önce de çantamı bana fırlattı.

Koluma çarptı, canım acıdı."

Olayları çarpıtmada Doğu'nun üstüne yoktur. O yüzden gerçekleri babama göstermem lazımdı.

“Ders olsun diye yaptım baba. Odaya baksana, kirli spor ayakkabıları, ıslak mayosu bile burada.”

Babamın beni haklı bulacağından emindim. Hangi anne baba ıslak mayonun sandalyede olmasına katlanır ki? Gerçekten de babamın tombul yanakları kıpkırmızı oldu. Bıyıkları burnundan çıkan öfkeli soluklarla havalandı. Ve gümbürtü koşturdu.

“Ne demek kardeşine bir şey fırlatmak!
Batı, sen ne yaptığını sanıyorsun? Doğu dağınık da sen çok mu düzenlisin! Şurada yığınlar hâlinde duran çizgi romanlar kimin?”

Babam sonra ortalıktaki eşyaları alıp o kimin bu kimin, diye sordu. Bir ben bir Doğu cevapladık. Ama o da gördü Doğu'nun kilerin daha fazla olduğunu. Bu arada annem ve babam eşyalarımızı iyice karıştırırken dişlerini gıcırdatmaya başlamıştı. Bir aile faciasına doğru gittiğimizi hissediyordum. Neyse ki babam birden durdu. Gözlerini iyice kısıp “Bu kavgayı kim başlattı?” diye sordu. Doğu hemen beni işaret etti.

“Yüzme dersinden geldim baba, duş almaya girdim. Sonra bir döndüm, çanta elinde bağıyor.”

Kendimi savunacaktım ama babam konuşurmadı. Ailenin tüm fertlerini tek tek süzdü. Bıyıklarını iki yana doğru çekti.

“Madem kavgayı Batı başlattı, madem kardeşikle düzgün konuşmuyor... Madem kavgayı tercih ediyor... Ayrılışınlar bakalım. Şu kileri boşaltın, boyatalım, Batı'nın odası orası olsun.”

İtiraz ettim, yerlere yattım ama sonuç değişmedi. Annem ile babaannem araya girdi ama olmadı. Asya, “Abim turşularla birlikte mi yatacak?” dedi ama babam tınmadı. Baktım beni dinleyen yok, kimsenin yüzüne bakmadan evden çıktım.

İyi de Neden Ben Cezalandırılıyorum?

Neden küsüp gittiğimi size anlatmak istiyorum.

- ✘ Utandım ve kendimi kötü birisi gibi hissettim.
- ✘ Duygularımı anlatmaya fırsat bulamadım.
- ✘ Doğu’yla sorunumu nasıl çözeceğime dair iyice kafam karıştı.
- ✘ Babamdan gittikçe uzaklaştığımı hissettim.
- ✘ Doğu’yu benden çok sevdiklerini düşündüm.

Eğer bana neden tartıştığımı sorsalardı, cevaplarım da hazırdı.

✚ Artık sakince söyleyerek sorunu halledebileceğimi düşünmüyorum.

✚ Tamam, itiraf ediyorum, ben sorunlarımı söylerken daha heyecanlı olabiliyorum.

✚ Hep Doğu’nun haklı görülmesinden rahatsız oluyorum. Hayır, hiç de kıskanmıyorum.

✚ Doğu’nun spor yarışmalarını hep izliyorlar, biri de biraz benimle ilgilen sin istiyorum.

Neye ihtiyacım olduğunu sorsalardı, şunları söyledim.

■ Çantayı fırlatmam yanlıştı ama istedim ki ailem buna rağmen beni dinlesin. Onlara her zaman güvenebileyim.

■ Sinirlenmeyi ben de istemiyorum, keşke birisi bana nasıl sakinleşeceğimi anlatsa.

■ Sinirlendiğimde bağırarak yerine gelip sarılsalar, beni sevdiklerini ve her hâlimle kabul ettiklerini hissetsem.

■ Cezalandırmak yerine sakinleşmemi sağlasalar keşke. O zaman belki beraber bir çözüm bulabiliriz.

Çok uzağa gidemedim tabii. Bizim apartmanın yanındaki parka sığındım. Annem pencereden montumu atıp **“Çok kalma, akşam soğuğu çıktı.”** diye bağırды. İnşallah soğuktan donup kalırım buralarda, siz de çok sevgili Doğu'nuzla baş başa kalırsınız, diye geçirdim içimden. Yere düşen montu, parka giren Sidar alıp getirdi bana. Giydim çünkü gerçekten soğuktu.

“Annen neye sinirlendi?” diye sordu Sidar. Omuz silktim. Canım konuşmak istemiyordu. “Benim annem de çok sinirlendi.” dedi. Sesindeki endişeyi hissettim. Dönüp yüzüne baktım. Ağlamış gibiydi. Kendimden başka bir şey düşünmek istemiyordum ama Sidar benim apartmandaki en iyi arkadaşımdı. Biz ikinci katta, o annesiyle dördüncü katta oturuyordu. Sidar'ın sadece annesi vardı. Aslında bir başka annesi, bir babası ve belki kardeşleri de vardı. Ama Sidar onları ne görmüştü ne de adlarını biliyordu.

Annesi Nazlı teyze, Sidar'ı bir yaşındayken evlat edinmişti.

Sidar o zamanları hatırlamıyordu bile. Annesi ilkokula başlarken durumu ona anlatmış, "Ben seni karnımda değil, kalbimde büyüttüm Sidarcığım." demişti. Sidar o zamanlar çok anlamamış durumu. Hatta Nazlı teyze, annesi olduğu için şanslı hissetmiş kendini.

Kendimi bir tarafa bırakıp Sidar'a ne oldu diye sormaya karar verdim. Kardeşi yoktu, babası yoktu, bir ben vardım. Sormama gerek kalmadı, o anlatmaya başladı.

"Ben çok yalnızım. Annem benimle çok ilgileniyor, benden başka bir şey düşünmüyor. Ama o sonuçta bir anne. Beni her zaman anlamıyor. Sen çok şanslısın, kardeşlerin var."

"Sorma, ne şans!" dedim içimden. Asıl kendisi ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu. Odasına çökmüş bir trol kardeşi ve cezalar veren bir babası yoktu.

"Kardeşim olsa, kavga bile etsek aynı şeyleri konuşabilir, aynı esprilere gülebilirdik."

Bu konuda biraz haklı olabilir. Nazlı teyze, babamdan bile büyüktü. Saçları bembeyazdı ve babaannem gibi yakın gözlüğü kullanıyordu. Onlara gittiğimde bazen biz Sidar'la konuşurken "Sizin ne dediğinizi bir anlasam..." diyerek gülerdi.

"Tek dert bu değil ki! Anneme bir şey olursa tek başıma kalakalırım. Bana kim bakar, kim sever?"